

Ongelmia Pappilanpirteissä

Kirjoitettu ja koostettu 20.11.2017, editoitu joulukuussa 2017

Pappilanpirtit ei varmaankaan ole ainoa rivitaloyhtiö, jossa on huono henki ja ikäviä ristiriitoja asukkaiden välillä. Meille, vasta kymmenkunta vuotta talossa asuneille, on kasaantunut ikäviä kokemuksia pitkältä ajalta.

Yllätyksenä on tullut ja ongelmana on edelleen se, että yhden tai parin asunnon asukkaat toimivat jokseenkin järjestömästi pyrkiessään ylläpitämään alitajuista tavoitettaan, [kanaparven](#) psykologiasta tuttua nokkimisjärjestystä. Normaalisissa rivitaloasumisessa asukkaat arvostavat asiallista ja sopuisaa kanssakäymistä sekä asukkaiden välistä yhdenvertaisuutta. Nämä eivät arvosta.

Tässä tapauksessa muutaman harvan asukkaan tarkoituksena lienee muita kunnioittamatta millä hyvänsä keinolla ja hinnalla saada elämästä taloyhtiössä, asumisesta ja talon hoidosta, nimenomaan heidän mielensä mukaista. Pyrkimyksissään ja kiusanteossa he menevät henkilökohtaisuuksiin: herjaaminen, valehtelu, uhkailu, haistattelu, nimittely yhtiökokouksessa, erilaiset pompotteluyritykset, kiukuttelu, niskojen nakkelu pihassa, kiroilun säestämä huutaminen, tervehtimättömyys.

Yksittäisenä tapahtumana joitain edellä mainituista voi pitää vähäpätöisinä ja merkityksettöminä, mutta koottuna yhdeksi kokonaisuudeksi joudun toteamaan, että toistuneessa ja vuosikautia jatkuneessa toiminnassa ei ole kyse harmittomista taloyhtiön normaalielämästä poikkeamisista.

Taloyhtiön kulussit ovat kunnossa, mutta ihmissuhteiden korjaaminen ei näytä normaalien keskustelujen avulla mahdolliselta. Taloyhtiö on asukkaitensa kaltainen.

[Kiukkukattilan seuranta](#)

[Kiusantekoa postilaatikoilla](#)

Aiheesta kiukkukattila

Postaus 1.11.2017 (editoitu)

Kiusantekoa Pappilanpirteissä. Tämä on toistunut puoli vuosikymmentä. Kauna ja vihanpito näköjään jatkuu. Jäljet lumessa johtavat kiukkukattilalle.

Kiusantekijä puhdistaa lumipyryn jälkeen talon postilaatikoita. Osoittaakseen, missä kiusanteon kohde asuu, hän jättää merkiksi meidän postilaatikkomme harjaamatta. Osa talon asukkaista tietää

mistä on kysymys. Jos joku ei tiedä, hänen ei tarvitse.

Postaus 15.11.2017 (editoitu)

Kiusantekoa Pappilanpirttien postilaatikoilla.

Tämä on tällä erää viimeinen postaus aiheesta Pappilanpirttien kiukkukattila. Kiusan tekijä tuskin pääsee fiksaatiostaan – puolen vuosikymmenen jälkeenkään. Kuvattu 1.11.2017

Kun vanha savikiekko tahkooa samaa uraa, se kuluu puhki.

Lukijoita kärsivällisyydestä kiittäen
Hannu Haapasaari

Nimittelyä Pappilanpirteissä, postaus 9.11.2017 (editoitu)

Yhtiökokouksessa 1.11.2017 osakas nimitteli suurpelkääjiksi osakkeenomistajia. Epäselväksi jäi, kohdistuiko nimittely kaikkiin niihin osakkaisiin, jotka eivät hänen tavallaan olleet valmiita vastustamaan hallituksen esitystä. Kokousväen myötähäpeä oli aistittavissa. Hallituksen esitys toteutetaan nimittelystä huolimatta.

Otan kantaa julkisesti, kun en ole missään muussa taloyhtiössä törmännyt vastaavaan asioihin vaikuttamisen yritykseen.

Hannu Haapasaari

Mietintää heippalaputtelusta

Olimme kotiutuneet muutaman päivän matkalta maaseudun rauhasta. Vähitellen huusholliimme kertyi roskia – taas. Tuli asiaa talon roskiksille. Siellähän se oli, toinen havaitsemamme heippalappu, nimettömänä tietenkin. Tyyliiltään se muistutti aikaisempaa ensimmäistä havaintoamme ja julkaisupaikkakin oli melkein sama. Mikäpä muukaan julkaisupaikka olisi voinut olla kuin roskakopissa oleva ilmoitustaulu. Lapun asiakin oli saman luonteinen kuin edellisellä kerralla. Asian esitystapaa pidin ikävänä. Nettiselausteni perusteella on kai myös myönteisessä hengessä kirjoitettuja heippalappuja. Vaikka heippalaputtelu on mielestäni aika mitätön asia maailmankaikkeudessa, vaivaan tekstini lukijaa pikku pohdinnalla. Asiahan on tylsä, joten en paheksu, vaikka lopettaisit lukemisen tähän.

Ajattelin, että pohdinnan alustana saa olla mieluummin some kuin blogi. Blogi olisi jotenkin liian pysyvä julkaisualusta. Täällä facebookissa asiat painuvat vähitellen uusien postausten alle. Joku oli lapun kirjoittajan mielestä ilmeisesti erehtynyt jättämään roskikseen väärän roskan. Jäljellä oli enää pelkkä lappu ilmoitustaululla, roskat oli tyhjennetty. Lapun tekstissä oli myös neljä huutomerkkiä, ja tekstin sisällöstä voin poimia ainakin yhden virtuaalisen huutomerkkin lisää. Kun huutomerkkeillä tehostetulle A-neloselle oli tekstattu vähän toistakymmentä riviä lienee tehty tai tekeillä oleva ympäristörikos ollut lapun kirjoittajan mielestä paha.

Miksi heippalaputtaa. Eräs primitiivinen tapa nostaa omaa arvoaan muiden yläpuolelle on yrittää mitätöidä muita. Jos oma kruunu on päässyt ruostumaan, pitää sitä tietenkin kiillottaa. Laputtajan asiantuntijuus nousee korkeaan arvoon, kun pääsee mollaamaan roskissa virheen tehnyttä. Voisiko tällainen olla myös reviiuriasia. Luonnossa eläimet merkitsevät reviiirinsä esimerkiksi ulosteella, virtsalla tai syljellä, linnut laululla. Ihmisten kesken kolme ensin mainittua tapaa olisivat kulttuurissamme kyseenalaisia. Jonkinlaista henkisen reviiirin merkintää edustavat varmaankin myös graffitit. Olisiko tämä heippalappu vähän kuin mitättömän taiteellisen arvon omaava graffiti. Arvelen, että laputtajan oman henkisen reviiirin merkintä voisi selittää tätä laputustapausta. Samalla hän nostaa omaa arvoaan väärän roskan jättäneeseen nähden.

Tammikuussa 2017

Hannu Haapasaari

Sijoitettu myös kotisivulle elokuussa 2017

Editoitu joulukuussa 2017

Ps. Täällä on myös kuva kyseisestä heippalapusta. Se on niin surkea hengentuote, ettei sitä oikein kehtaa tuoda näkyville. [Klikkaamalla tätä linkkiä pääset kuitenkin halutessasi katsomaan.](#)